

[Helge Madsen.]

med deres viden om, hvad der bør gøres, men jeg har indtryk af, at eksperterne her i høj grad har fastsat for vide rammer. Det er rigtigt, som det er fremhævet adskillige gange her, både af tilhængere og af modstandere af lovforslaget, at beløbet 700 000 kr. kun er lille i sammenligning med de store beløb, 2-3 milliarder, der anvendes til sociale udgifter. Men også mindre beløb bør gives ud med forstand.

Om sociallovgivningen står der i betænkningen, at det bør undersøges, hvorvidt de anvendte midler får den størst mulige nyttevirkning og sættes ind på de mest betydningsfulde områder. Endvidere, at der kan være fare for, at man med i og for sig velmente sociale foranstaltninger gør mere skade end gavn.

Disse betragtninger om nødvendigheden af at anvende pengene til sociallovgivningen med forstand gælder også dette lovforslag, og det vil være af interesse at få undersøgt, om det foreslåede beløb nu også bliver givet ud på den bedste måde. Det måtte vel bl. a. være en opgave for en sådan socialforskning at klarlægge, hvorledes folkepensionen virker på befolkningens mentalitet, på spareviljen og andet. Det gælder altså om at bruge pengene på den fornuftigste måde, og vi vil gerne i det kommende udvalg være med til at undersøge, om der er andre muligheder for løsning end de foreslåede. Det har været nævnt, om ikke det var en løsning at give grundvidenskabernes bedre vilkår, således at universiteterne fik bedre vilkår på disse områder, end de har nu, derefter kunne de tage nogle aktuelle ad hoc beregninger op på det ene eller det andet område, f. eks. under administrationen til undersøgelse af, hvad der er kommet ud af netop den og den opgave, før vi går videre.

Man har adskillige gange nævnt professor Svalastogas forslag om tilknytning til universiteterne. Jeg er ikke blevet overbevist af flertallets bemærkninger om, at profes-

sorens forslag ville blive dyrere at gennemføre. Man henviser til, at der i professorens forslag er udeladt en del ekstraudgifter, som alligevel vil komme, men jeg har på fornemmelsen, at disse ekstraudgifter også vil komme, selv om vi gennemfører ministrens lovforslag.

En anden meget vigtig side af sagen vil jeg også gerne have at vi ser på i udvalget, nemlig hvorledes der skabes de bedste muligheder for, at uddannelsen af de kommende forskere bliver så effektiv og så omfattende, som det er nødvendigt.

Jeg vil også pege på den mulighed, at man måske kunne animere til private tilskud til sådanne forskningsopgaver. Jeg kunne tænke mig, at forsikringsselskaberne måtte være interesserede i løsningen af visse opgaver, og man kunne måske animere til private tilskud ved at give skattefrihed for tilskud til den slags formål. Den højtærede finansminister bliver muligvis betænkelig, når der tales om skattefrihed, men jeg tror, staten ville spare mere ved en sådan ordning, end den kom til at give afkald på i skat.

Jeg har peget på disse andre muligheder, fordi jeg synes, det skinner igennem, at det budget, der er opstillet, er tænkt at skulle gælde „indtil videre“; der står lige frem i bemærkningerne til lovforslaget, at „indtil videre“ kan man nøjes med dette, og samtidig henvises der i betænkningen til muligheden af besparelser — det samme er blevet nævnt her — på socialministeriets budget på 150 000-200 000 kr.; udgiften til socialforskningen skulle altså faktisk blive så meget mindre. Men der står andetsteds i betænkningen, at det er ikke meningen at udelukke social forskning uden for instituttet; man nævner udtrykkeligt, at der både i kommissioner og udvalg vil være anledning til at fortsætte det arbejde, som finder sted dér, og jeg er derfor ikke sikker på, at de besparelser, som er stillet i udsigt, vil kunne gennemføres.

Der tales et par steder i betænkningen om, hvor vigtigt det er at have en fore-